

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

חומרים בנושא מנהיגות כהכנה לטקס יום הזיכרון בסימן מנהיגות

לורה יקרה

בקובץ זה הצעה לתכנים לטקסי יום הזיכרון. לכאן סביב למחלוקת העצמאות.
ניתן לבחור את מהאפשרויות: דליות סביב הרובע היהודי. או אולי כיס פאז'ה
ולירת הז"ה

יל התאיים את הנולדים זלאת התלמידים וקלר לזכר זלמות זפי הלוחם
הגאוגרפי לז בית הספר או קרבה ללפתית לז אחד התלמידים. בכדי להנצל
זכירת היסודי ניתן לקחת את הסיפורים ולהחמיץ אותם זפי רמת התלמידים.

בהצלחה,

צוות תכנים

עריכה - צוות תכנים חמ"ד

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

מנחה:

**אני מתכבד לפתוח את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ולפעולות האיבה תשפ"ג בסימן "מנהיגים את הדרך - 75 שנה
לעצמאות מדינת ישראל".
עם הישמע הצפירה הנכם מתבקשים לעמוד.**

צפירה

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

מנחה: לקריאת יזכור אני מזמין את

יזכור

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו, הַנֶּאֱמָנִים וְהָאֲמִיצִים, חַיִּי
צָבָא הַהֶגְנָה לְיִשְׂרָאֵל, וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלּוֹחָמִים
בְּמַעֲרֻכּוֹת הָעַם, וְאֲנָשֵׁי קֵהֳלוֹת הַמוֹדִיעִין, הַבִּטָּחוֹן, הַמְּשֻׁטָּרָה
וְשִׁירוֹת בְּתֵי הַסֵּהָר, אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמִּלְחָמָה עַל תְּקוּמַת
יִשְׂרָאֵל, וְכָל מִי שֶׁנִּרְצָחוּ בָּאָרֶץ וּמַחוּצָה לָּהּ בְּיַד מְרַצְחִים
מֵאֲרֻגּוֹנֵי הַטֵּרוֹר. יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזֶרְעוֹ וּיֵאָבֵל עַל זֵיו
הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל
הַנִּסְפִּים בַּמַּעֲרָכָה הַכְּבֵדָה. יִהְיוּ חַלְלֵי מַעֲרֻכּוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי
הַנִּצָּחוֹן חֲתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

**מנחה: אני מתכבד להזמין את _____ לאמירת תפילת
אל מלא רחמים, הקהל מתבקש לעמוד.**

**אֵל מְלֵא רַחֲמִים שׁוֹכֵן בַּמְרוֹמִים, הַמָּצֵא מְנוּחָה נְכוֹנָה עַל
בְּנֵי הַשְּׂכִינָה בְּמַעְלֹת קְדוּשִׁים, טְהוֹרִים וְגִבּוֹרִים, בְּזֶהָר
הָרָקִיעַ מְזֹהֲרִים, לְנִשְׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים שְׁנִלְחָמוּ בְּכָל
מַעֲרָכוֹת יִשְׂרָאֵל, בַּמַּחְתָּרֶת וּבַצָּבָא הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל
וּשְׁנִפְּלוּ בְּמִלְחֲמָתָם וּמָסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, הָעַם
וְהָאָרֶץ, בַּעֲבוּר שְׁאָנוּ מִתְּפִלָּלִים לְעֵלּוּי נִשְׁמוֹתֵיהֶם. לָכֵן
בְּעַל הַרְחָמִים יִסְתִּירם בְּסֹתֵר כְּנָפָיו לְעוֹלָמִים, וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת נִשְׁמוֹתֵיהֶם, יֵי הוּא נִחָלָתָם, בְּגֹן עֶדוֹ
מְנוּחָתָם, וְיִנּוּחוּ בְּשָׁלוֹם עַל מְשַׁכְּבוֹתָם וְתַעֲמִד לְכָל
יִשְׂרָאֵל זְכוֹתָם וְיַעֲמִדוּ לְגוֹרָלָם לְקֹץ הַיָּמִיו, וְנֹאמַר אָמֵן.**

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

מנחה: אני מזמין את _____ לאמירת קדיש.

קדיש יתום [נוסח ספרד]

**יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ רַבָּא. [הקהל עונה אמן]
בְּעֻלְמָא דִּי בְּרָא, כְּרַעוּתָהּ. וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ, וְיַצְמַח
פְּרֻקָּנָהּ, וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. [אמן]
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֻגָּלָא
וּבְזִמּוֹ קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.**

**[אמן יְהִי שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵינָא]
יְהִי שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ
וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל, שְׁמָהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. [אמן]**

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

מנחה: אני מזמין את _____ לאמירת קדיש

קדיש יתום [נוסח אשכנז]

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ רַבָּא. [הקהל עונה "אמן"]

בְּעֻלְמָא דִּי בְּרָא, כְּרַעוּתָהּ. וְיִמְלִיף מַלְכוּתָהּ, וְיַצְמַח פְּרָקָנָהּ, וְיִקְרַב
מְשִׁיחָהּ. [אמן]

בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֻגָּלָא וּבְזֶמַן קָרִיב, וְאָמְרוּ
אָמֵן.

[אמן יְהֵא שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵיָא]
יְהֵא שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר
וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
[אמן]

לְעָלַם מִן-כָּל-בִּרְכָתָא, שִׁירָתָא, תְּשֻׁבָּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרוּ בְּעֻלְמָא,
וְאָמְרוּ אָמֵן. [אמן]

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן.
[אמן]

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ, וְעַל כָּל-עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן. [אמן]

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קינת דוד - שמואל פרק א'

יט הַצִּבִּי, יִשְׂרָאֵל, עַל-בְּמוֹתֶיהָ, חָלָל: אִיהָ, נָפְלוּ גִבּוֹרִים. כ
אֶל-תִּגִּידוּ בִגַּת, אֶל-תִּבְשְׁרוּ בַּחוּצוֹת אֲשָׁקְלוֹן: פֶּן-תִּשְׁמַחְנָה
בָּנוֹת פְּלִשְׁתִּים, פֶּן-תַּעֲלִזְנָה בָּנוֹת הָעַרְלִים. כֹּא הָרִי בַגְּלִבְעָ,
אֶל-טַל וְאֶל-מָטָר עֲלֵיכֶם--וּשְׂדֵי תְרוֹמֹת: כִּי שָׁם נִגְעַל, מִגּוֹ
גִבּוֹרִים--מִגּוֹ שָׂאוֹל, בְּלִי מָשִׁיחַ בִּשְׁמֹן. כב מִדָּם חָלָלִים,
מִחֶלֶב גִּבּוֹרִים--קָשֶׁת יְהוֹנָתָן, לֹא נִשּׁוּג אַחֹר; וְחֶרֶב שָׂאוֹל, לֹא
תָשׁוּב רִיקָם. כג שָׂאוֹל וִיהוֹנָתָן, הִנָּאֵהֶבִים וְהִנְעִימָם בַּחַיִּיהֶם,
וּבְמוֹתָם, לֹא נִפְרְדּוּ; מִנְּשָׁרִים קָלוּ, מֵאֲרִיּוֹת גָּבְרוּ. כד בָּנוֹת,
יִשְׂרָאֵל--אֶל-שָׂאוֹל, בְּכִינָה; הַמִּלֶּבֶשׁכֶּם שָׁנִי, עִם-עֲדָנִים,
הַמַּעֲלָה עָדִי זָהָב, עַל לְבוּשְׁכֶן. כה אִיהָ נָפְלוּ גִבּוֹרִים, בְּתוֹךְ
הַמִּלְחָמָה--יְהוֹנָתָן, עַל-בְּמוֹתֶיהָ חָלָל. כו צַר-לִי עָלֶיהָ, אָחִי
יְהוֹנָתָן--נָעַמְתָּ לִּי, מָאֵד; נִפְלְאַתָּה אֶהְבֹּתָּ לִּי, מֵאֲהַבַת נָשִׁים.
כז אִיהָ נָפְלוּ גִבּוֹרִים, וַיֵּאבְדּוּ כָּלִי מִלְחָמָה. {פ}

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

**הקראת שמות הנופלים מבית הספר / שמות קרובי
משפחה של תלמידי / קהילת בית הספר.
מנחה: הנכם מתבקשים לשבת.**

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין : מגש הכסף - נתן אלתרמן

לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום-הפרך וליל קו-האש.

עיפים עד בלי קא, נזירים מפרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים –
דם השנים יגשו,
ועמדו לבלי-נוע.

ואין אות אם חיים הם או אם ירועים.

אז תשאל האמה, שטופת דמע-וקסם.
ואמרה: מי אתם? והשנים שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך נתנה מדינת-היהודים.

כך יאמרו, ונפלו לרגלה עוטפי-צל.
והשאר יספר בתולדות ישראל.

...והארץ תשקט. עין שמים אודמת

תעמעם לאטה

על גבולות עשנים.

ואמה תעמד – קרועת לב אף נושמת... –

לקבל את הנס

האחד אין שני...

היא לטקס תבון. היא תקום למול סהר

ועמדה, טרם-יום, עוטה חג ואימה.

– – אז מנגד יצאו

נערה ונער

ואט-אט יצעדו הם אל מול האמה.

לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים,

בנתיב יעלו הם

הלוח והחרש.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

הצעות לקטעי קריאה במהלך הטקס

קטעי קריאה מאתר יזכור

הצעות לשילוב סרטונים

סרטונים מצוירים בית אביחי

את בנך יחידך

מי שברך - החזן שי אברמסון ותלמידים

אולפני אתרוג - סרטוני זיכרון לנפגעי הטרור

אולפני אתרוג - סרטוני זיכרון לחללי צה"ל

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: לרגל שבעים וחמש שנה להקמת מדינת ישראל, משרד החינוך מציין את שנת תשפ"ג בסימן מנהיגות. לאורך כל הדרך, עוד טרם הקמת המדינה ולאחר הקמתה ועד היום, התברך עם ישראל במנהיגים בעלי שיעור קומה, שלקחו אחריות ונשאו את האומה על כתפיהם. ביניהם מפקדי וחיילי צה"ל השומרים על המדינה וגבולותיה כדי שנוכל לחיות בארצנו בבטחה. רבים הם הלוחמים והאזרחים אשר גילו אומץ ומנהיגות ברגעיהקשים של המדינה. היום, ביום הזיכרון תשפ"ג, נתייחד עם זכרם של נופלי ימי טרום המדינה ומלחמת העצמאות, מלחמה שפרצה טרם הקמת המדינה והקמת צה"ל ונמשכה עד לאחר הקמתה. מדינה ישראל היתה מדינה קטנה מוקפת אויבים שרצו להשמידה. המדינה קלטה את פליטי השואה ועולים חדשים שירדו מהאוניות ויצאו ישר להילחם. היום נביר אחדים מהם, תושבים ותיקים, עולים חדשים וחיילים שמסמלים את האחריות הציבורית לשלום עם ישראל.

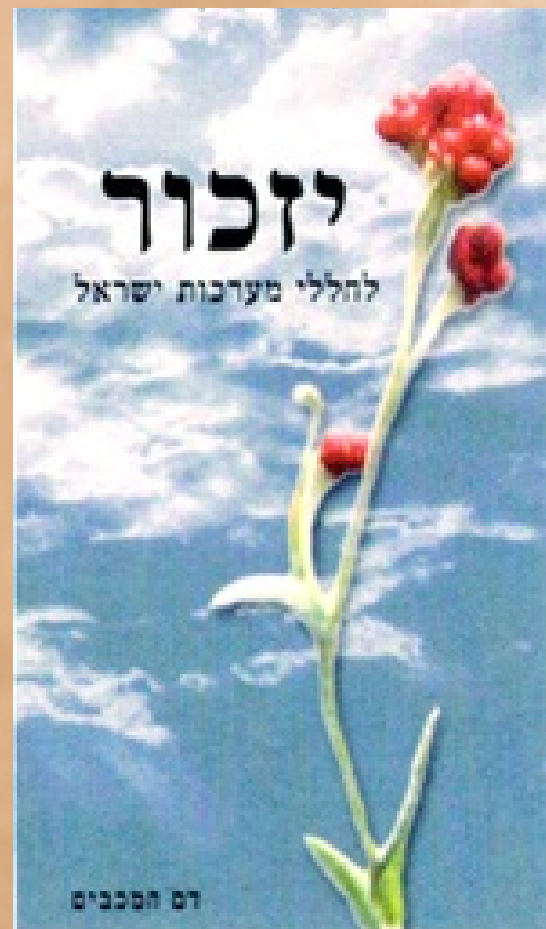
"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: שיירת הל"ה

ארבעה ישובים יהודיים (כפר עציון, עין צורים, רבדים ומשואות יצחק) היוו את גוש עציון ששכן בלב שטח ערבי מדרום לירושלים. הגוש היה במרחק כ-18 ק"מ מחברון ו-8 ק"מ מבית לחם. מתחילת מלחמת העצמאות הגוש היה נתון תחת מצור ונזקק למשלוח של אספקה, תחמושת ותגבורת לוחמים שהועברה באמצעות שיירות ממוגנות.

קריין : ב-14 בינואר נערכה התקפה גדולה על יישובי גוש עציון, בהשתתפות כ-1000 ערביים מקומיים ומתנדבים. בעקבות ההתקפה גוש עציון הנצור נזקק נואשות לתגבורת ואספקה, מחשש להתקפה נוספת.

בלילה, לאחר ההתקפה, יצאה במסע רגלי מירושלים לגוש עציון מחלקת תגבורת שהורכבה מ-40 לוחמים, אנשי הפלמ"ח והחי"ש, בפיקודו של דני מס. הוא הוחלף בתפקידו כמפקד גוש עציון על-ידי עוזי נרקיס, ימים ספורים קודם לכן. לוחמי התגבורת נשאו עמם נשק ותחמושת, ציוד רפואי, מצברים וחומרי נפץ לגוש עציון הנצור. נוכח חסימת כביש ירושלים - גוש עציון, הוחלט שמחלקת התגבורת תגיע לגוש עציון במסע רגלי. זו היתה החלטה שגרתית למדי באותם ימים. באשמורת אחרונה נאלצה המחלקה לשוב על עקבותיה לבסיס היציאה, סמינר בית הכרם בירושלים. למחרת, בלילה בין ד-ה בשבט תש"ח (15-16.1.1948), יצאו הלוחמים שוב לדרכם. הפעם בחרו במסלול שונה, שהיה מוכר לסיירי הפלמ"ח ממסעות קודמים לגוש עציון. המחלקה התארגנה במושבה הר טוב, אליה הגיעה בנסיעה מירושלים. שני לוחמים נותרו במושבה מחוסר נשק. בראשית המסע הרגלי נפצע אחד הבחורים ויחד עם שני מלווים נאלץ לשוב להר טוב.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

אגדת הל"ה

מילים: יורם טהרלב

שוב לי הביא הרוח
שיר אגדה נושן,
על בחורים שבאו כרוח
בין אש ובין עשן.

קני הרובים בערו
שם בין הרי חברון,
אך עת האיר השחר נותר עוד...
נער אחד אחרון.

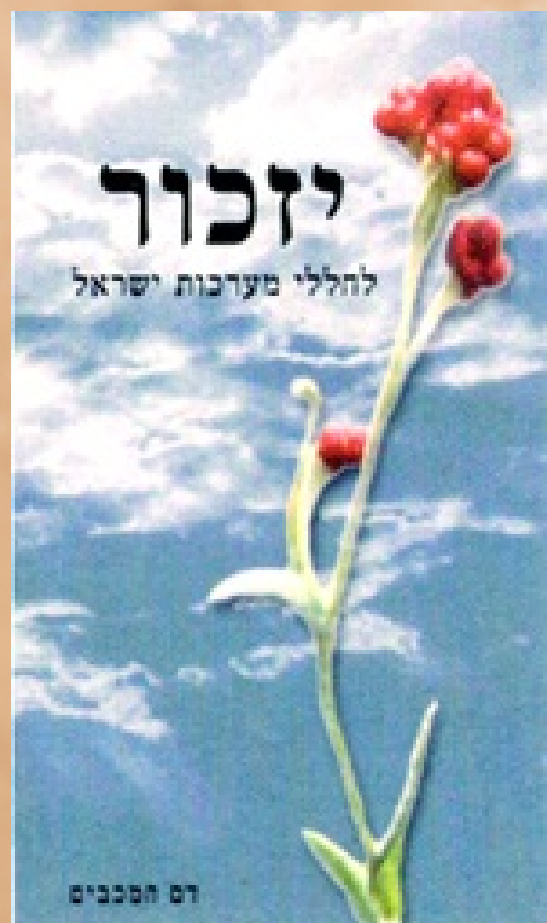
בין הרי חברון
לא נדם עוד,
צעדם עוד
אל ליל - קרב אחרון.

אבן אחז הנער
באגרופו פלדה,
אבן אחת ידה עוד בטרם...
תמה האגדה.

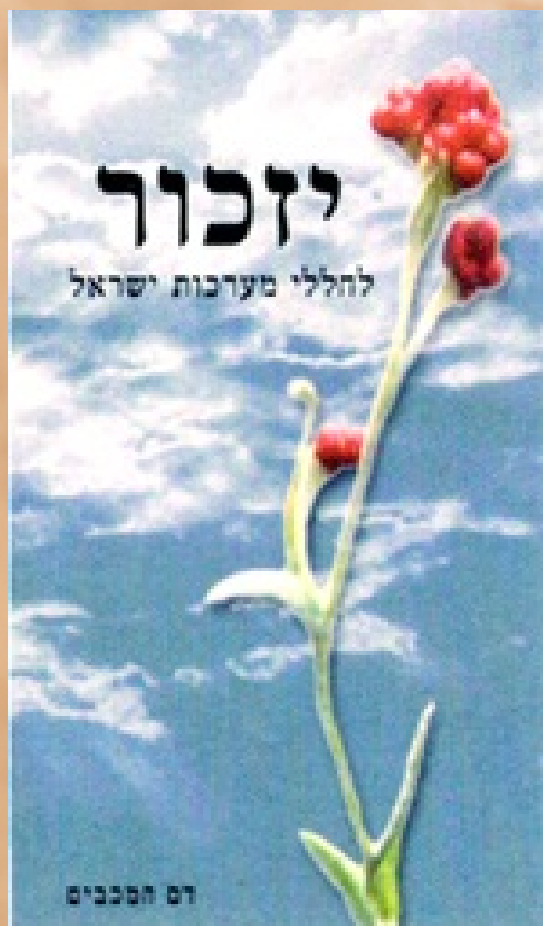
"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

רפאל: "לאחר שהעמיסו את התרמילים דני נתן פקודה למסדר ולאחר כמה מילות הסבר על הדרך הם התפקדו. היו 38 [...] בחצר בית הספר של המושבה הר-טוב [3] [...] בזמן ההתפקדות מסר דני את הנתיב ואמר: 'לא לדבר. לא לעשן. לא להרעיש ולא להתגלות. צריך להיזהר מרועים שמסתובבים בלילה. כך בשקט הם יסתננו לגוש'. היו להם כובעי-גרב וכובעי טמבל ובטלדרסים, מכנסי חאקי ולחלק היו חותלות. לדני מס הייתה משקפת שלא הוריד אותה אפילו בזמן האוכל. לכל אחד היו, כפי מראה עיני, מאתיים כדורים לכל רובה ולתת-מקלע כמה מחסניות, רימונים, אקדח רקטות. ציוד אישי היה להם רובה או מקלע או תת-מקלע, תרמיל-צד ותרמיל-גב בו היו הכדורים וצנצנות עם הפלסמה. הם לקחו מצבר של אוטו לגוש [...] מסביב עמדו חלק מלוחמי המושבה. הם באו עם חיוכים ועם דברי עידוד. יצאנו מפתח בגדר לכיוון תחנת הרחיים של הר-טוב. במשעול הוואדי המוביל לצרעה, מאחורי הגבעה פנו שמאלה (דרומה) בכיוון אדמות דיר-אבן והגורן של דיר-אבן, ומשם המשיכו בכיוון לבית-ג'ימאל.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

שלושים וחמישה לוחמים המשיכו במסע רגלי מפרך לעבר גוש
עציון, למרות השעה המאוחרת. לפנייהם עוד כ-22 ק"מ, בקרבת
כפרים ערבים עוינים, במעלה הר חברון. עם אור ראשון נתגלו
הלוחמים על ידי שתי נשים ערביות ורועים משכימי קום, במפגש
ואדיות סמוך לכפר צוריף, מקום אליו הגיעו על פי התכנון המקורי.
מרחק קצר בלבד היה עליהם לעבור כדי להיחלץ מהסכנה, אך
דרכם נחסמה. קרב עז ניטש בין המחלקה לבין המוני הערבים
שבתרו אותה. לוחמי מחלקת ההר ירדו לערוץ נחל עציונה, תפסו
מסתור וניתקו מגע מהתוקפים הרבים שכיתרו אותם. בשעות אחר
הצהרים טיפסו הלוחמים במדרון התלול אל גבעת הקרב.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

הל"ה לא הגיעו לגוש-עציון בבוקרו של יום ו', ה' בשבט תש"ח (16.1.1948). מגוש-עציון נשלחו חוליות חיפוש. בשבת הגיעו רסיסי שמועות ממקורות ערביים על קרב בהרי חברון בו נהרגו עשרות לוחמים יהודים ובחורה אחת.

מיומן כפר עציון, ה' - ו' בשבט תש"ח: (16.1.1948-17)

בשעות הצהרים הודיעו ממשואות יצחק ומעין צורים כי בסביבתם נשמעות יריות רבות. התצפיות והמסיירים לא גילו שום דבר חשוב לכן חשבנו כי אלה תרגילים של הערבים בכפרים השכנים.

גם בליל-שבת הוזהרו השומרים שלא לפתוח באש על קבוצה שתתקרב. השומר נצטווה לאותת בזרקור לכיוון מערב וצפון. על הגבעה הצהובה הודלקה מדורה. בחצות נחלצו חוליות אנשי פלמ"ח לסוירים בסביבה. הם לא הביאו כל ידיעות. לפני עלות השחר יצאו כיתות מאנשי המשקים והמגויסים לגבעות הסביבה כדי לחפש את המחלקה. דאגה כללית אחזה את אנשי הגוש [...] מצב הרוח בעת תפילת השבת היה מדוכא ביותר - בניגוד לאווירה ששררה אמש. האנשים התהלכו עצובים וחרדים.

בשעות אחר הצהרים [...] שהו אצלנו שני חיילים בריטים שהביאו דלק. הם סיפרו כי ערבים העובדים במחנה שלהם בתלפיות שוחחו ביניהם על דבר 50 יהודים שנהרגו בהרי יהודה. העברנו את הידיעה לירושלים [...] מירושלים הודיעו כי ממקורות ערבים מסרו על דבר גופות יהודים שנמצאו בין ג'בע לצוריק. במוצאי שבת מסר רדיו ירושלים פרטים על מחלקת התגבורת שאנשיה נהרגו [...] תדהמה אחזה את כל האנשים. ההרגשה הכללית הייתה כי הם נפלו בחושם לעזרתנו ואנו לא ידענו על הקרב בו הוכרעו ולא יכולנו לצאת לעזרתם.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

במוצאי-שבת, אור לז' בשבט תש"ח (17.1.1948) נתקבלה הידיעה המרה:

"זה עתה הגיעתנו הידיעה ש-35 גוויות נמצאות על השביל בין הכפר ג'בע וצוריק".

הל"ה מצאו עצמם נצורים. מראש "גבעת הקרב" ניבט אליהם גוש עציון, מטרת מסעם. מערבה נשקף עמק האלה, ממנו הגיעו. בצאתם לא נטלו עמם מזון ומים לשהות ארוכה. אין להם דרך להזעיק עזרה, אף לא לדווח על מצוקתם. בנקוף השעות מעיק הצמא, מציק הרעב. הפצועים נאנקים בייסוריהם, אין ביד החובש להעניק טיפול חיוני, לסעוד אותם. רעים לנשק, ללימודים ולסיורים נופלים בקרב הסוער. הכיתור מושלם, לחץ ההסתערויות גובר. לוחמים נפגעים באש האויב הקטלנית, השוטפת את הגבעה. הכוח הערבי הולך וחזק, כוחם הולך ונחלש. מבוצרים על ראש הגבעה, תופסים הלוחמים מחסה מאחורי סלעים וגלי אבנים, מדלגים מעמדה לעמדה, משיבים אש, צולפים במסתערים, זורקים רימונים, מונעים מהאויב לפרוץ אל הגבעה. התוקפים סוגרים עליהם מכל עבר, מטפסים במדרונות התלולים ונבלמים באש המגינים. היום חולף, ערב שבת עוטף את ההר. השמש שוקעת, רוב הלוחמים נהרגים. בחסות הדמדומים מסתערים ערבים מצפון, מגבעה נ.ג. 603. תריסר לוחמים, אולי מניין, מנסים לרדת לוואדי במאמץ נואש להיחלץ, גם הם נהרגים. הערבים מסתערים אל ראש הגבעה כמה פעמים (שש?) ונהדפים. כאשר אוזלת התחמושת שבידי הל"ה מסתערים הערבים פעם נוספת (שביעית?). לוחם חסון בעל שיער שחור מתרומם ומקדם את פני התוקפים ברימון, הם משיבים לעומתו באש קטלנית. לאחר שאזלה התחמושת מידי זרק בהם אבן ואז הרגוהו.

הם מתגלים והקרב מתלקח שנית. על ראש גבעת הקרב הם תופסים עמדות ומנהלים קרב גבורה נואש. תחמושתם אוזלת. לוחמים נפגעים מאש האויב. התוקפים מסתערים על הגבעה פעם אחר פעם, נהדפים ולבסוף כובשים אותה. על ראש גבעת הקרב נותר לוחם עברי אחרון שמקדם את פני התוקפים ואבן בידו. גם הוא נופל בקרב שנמשך עד שעות הערב, מועד כניסת השבת. גוש עציון, מטרת מסעם, נראה באופק.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

זאמלי הא"ה השאירו זנו לורלט לא דאזה אכריס בעת צרה, עצרה
הדית וסיוע בכל מצב, גם כלסכנה גדולה לרחפת באוויר, לתוך
הבנה וחליבות ליל זלמור וזהגן על אדמת ארץ ישראל הקדושה.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

נחכה לך

שיר של ישי ריבו ונתן גושן

רחם עלינו אבא, הושיענו
זמן עובר, כולם ממהרים
דור מחיש את פעמיו
רוצה הכל עכשיו
שמש בשמיים אפורים
עם בארץ אבותיו
נלחם עוד על חייו
בגוף עייף מכשלונות
בלב שבור לחתיכות
נחכה לך שתקבל פנינו
לך קראנו בלילות
ועוד נצעק ברחובות
רחם עלינו אבא, הושיענו

ריח הקרבות עוד באוויר
עם עייף חובש פצעיו
יושב, סופר ימיו
צעקות בושה בכל העיר
דור רוצה תשובה עכשיו
זכאי ולא חייב
בגוף עייף מכשלונות
בלב שבור לחתיכות
נחכה לך שתקבל פנינו
לך קראנו בלילות
ועוד נצעק ברחובות

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: קרבות קשים היו ברובע היהודי במלחמת השחרור עם הכרזת העצמאות, ותושבים אשר לא היו לוחמים, גילו אומץ ומנהיגות ויצאו לשמור על הבית ברובע בירושלים. נערים ונערות לחמו כתף אל כתף כדי להגן על הארץ שקמה, השתתפו במבצעים, בלוחמה ובכל משימה שיכלה לעזור ללוחמים. ביניהם היה הילד ניסים גיני, שנהרג בהיותו בן תשע וחצי בעמדת השמירה מכדור צלף.

מספר עליו אחיו נתן : "יומים לפני הכניעה, ביום רביעי, ירד ניסים מהעמדה הביתה, ככבל יום לאכול צהרים עם אמא. אמא פתחה קופסת שימורים, אוכל משומר היה הבסיס התזונתי בזמנו, וניסים אמר שהוא מרגיש שזוהי הארוחה האחרונה שהם אוכלים יחד. אמא לה הספיקה להגיב, כי בדיוק נכנס משהו ואמר לניסים עלות לעמדה. אמא שלי אמרה, "אבל עכשיו הוא חזר ועוד לא הספיק לאכול", הבחור ענה שמי שהיה צריך להיות בעמדה לא הגיע. אמא אמרה: "תראה איזה מצב בחוץ, כל הזמן יריות", וניסים – חייל בן 9 אמר: "מה את רוצה שאני אשב בבית ואחרים ימותו?" והלך. ואומרת אחותו חיה: "היו המון בחורים שהשתמטו, ישבו אתנו בבית, פחדו, הילדים נתנו את עצמם. הצבא ידע את זה, אבל לא יכול לעשות כלום. אין מה לעשות עם מי שמפחד. ומספר נתן: "ניסים עמד בעמדת "שער השמים" וצפה, כאשר צלף מעמדת הצלב פגע בו. העמדה הזו היתה השער של ניסים לשמים".

ויקפדיה, צילום : גלר הידני

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: לדלותו לז נסיס גיני אפלי זלמוד להקב"ה נט
 זכא אחד לזיות בעזוס. אין זה לשנה הזיז, חלובה האל
 הפנילית והרצון את וועצור היכן לצריק.

ויקפידיה, צילום : גלר הידני

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

אסתר ציילינגולד, מתנדבת בהגנה:

לוחמת אחת בלטה במיוחד בשל היותה עולה חדשה שהגיעה במיוחד על מנת לסייע כמורה לתושבי הרובע.

אסתר נולדה בלונדון, להורים דתיים וציוניים. לאחר מכן עשתה חייל בלימודיה באוניברסיטה, אבל החינוך הציוני שקיבלה וזוועות השואה שהתגלו באותן שנים, גרמו לה לשנות כיוון ולהגיע לארץ ישראל בשנת 1946.

היא חיפשה את עתידה כמורה לאנגלית ומצאה אותו בבית הספר אוולינה דה-רוטשילד בירושלים. בשלהי 1947 הצטרפה ל"הגנה". תחילה המשיכה בעבודת ההוראה, אך לאחר מכן הפכה לחיילת מן המניין. לאחר כמה חודשים, כששמעה על מצב הרובע היהודי בעיר העתיקה, הביעה את רצונה להצטרף למגיני הרובע הנצור.

ברובע היהודי היו אז כ-1,700 איש, מרביתם חרדים ללא הכשרה צבאית, נשים, ילדים וקשישים, שעליהם הגנו כ-150 לוחמים. הנשק שעמד לרשותם היה מועט. עד לעזיבת הבריטים את הארץ, הלוחמים יכלו להיכנס לרובע רק תחת מסווה, וכך עשתה אסתר, במסווה של מורה. כשהגיעה, שימשה כקשרית בין העמדות, שתפקידה גם לספק ללוחמים אוכל, שתייה ותחמושת.

התמונה מתוך אתר הספרייה

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

ב-26 במאי, כאשר אסתר נכנסה לבניין, פוצצו אותו הכוחות הערביים ואסתר נפגעה בגבה מהכדורים. היא הובאה למרפאת הרובע, אך מאחר שלא היתה שם אספקה רפואית והמתקנים היו ירודים, אי אפשר היה לעזור לה והיא גססה לאיטה. למרות זאת, היא נשארה בהכרה, שוחחה עם שכניה והתפללה.

היא שכבה קודחת בחום גבוה, בייסורים בלתי נסבלים, על רצפת הקומה השניה של המנזר הארמני, יחד עם שאר הפצועים. לא נותר מורפיום. מישהו הציע לה סיגריה. היא הרימה את ידה לקראתה, אבל אז עצרה. "לא", לחשה. "שבת". אלה היו מילותיה האחרונות. היא נפטרה זמן קצר לאחר מכן, בת 22 במותה.

מתחת לכרית שלה נמצא מכתב מרגש שכתבה להוריה בלונדון, כאשר חשה שסופה קרוב.

התמונה לתוך אתר הספרייה

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

והנה מכתבה האחרון, שנכתב ששה ימים קודם לכן, ואשר נמצא מתחת לכרית שלה:

"אמא ואבא יקרים, וכולם,

אם תקבלו מכתב זה, אני מניחה שהוא יהיה אופייני לכל המכתבים המבוהלים והמבולבלים שלי. אני כותבת את המכתב כדי להתחנן בפניכם: תעשו מאמץ לקבל את כל מה שקרה לי, במשמעות שאני רוצה שתקבלו – ולהבין שאין לי כל חרטה. היה לנו מאבק מר והיה לנו כאן גיהנום – אבל זה היה כדאי כי אני משוכנעת לגמרי שבסוף תקום מדינה יהודית ושאיפותינו תתגשמה. אני אהיה רק אחת מני רבים שהקריבו את עצמם. היה לי דחף לכתוב את זה, כי היום נהרג אדם שהיה חשוב לי מאוד. בגלל הצער שהרגשתי, אני רוצה שתתייחסו לכך אחרת – לזכור שאנחנו היינו חיילים והיתה לנו מטרה גדולה ואצילית להילחם עליה. אלוהים איתנו, אני יודעת, בעיר הקודש שלו, ואני גאה ומוכנה לשלם את המחיר שזה עלול לעלות לי. אל תחשבו שלקחתי 'סיכונים מיותרים'. אין ברירה כאשר כוח האדם הוא מוגבל. אני מקווה שתהיה לכם הזדמנות לפגוש כל אחד מהלוחמים שלי שישרדו מהקרב, אם אני לא אזכה לכך, וגם – שתהיו מרוצים ולא עצובים, כאשר הם יזכירו אותי. בבקשה, בבקשה, אל תהיו עצובים. זה לא יעזור.

חייתי את חיי במלואם, גם אם בקצרה, ואני חושבת שזאת הדרך הכי טובה – 'קצר ומתוק'. הטעם ה'מתוק מאוד' נמצא כאן בארצנו. אני מקווה שתחוו סיפוק רב מ-מימי(אחותה של אסתר) ואשר (בעלה של האחות), סיפוק שהחמצתם אצלי. תניחו לזה בלי חרטות, ואז גם אני אהיה מאושרת. אני חושבת על כולכם, כל אחד מכם במשפחה, ומלאת הנאה מהמחשבה שתבואו, יום אחד, בקרוב מאוד אני מקווה, תבואו ותיהנו מהפירות של מה שנלחמנו עבורו.

הרבה, הרבה אהבה, היו מאושרים וזכרו אותי בשמחה.

שלום ולהתראות,

אסתר שלכם, האוהבת.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

אסתר היתה יכולה אחר כך בצלן המלחמה האנציה או זהילאר
אלד בבית הספר ולא זהכנס אלולק הקרבול, אך היא בחרה
אלול אחריו ולמנהיגות ותרומה אלמירה על ירושלים ראווה
זהערכה רבה. לאחר לולתה ללפחה עלתה אורף ובנות רבול
ללפחה נולולת את ללה.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

ארים ראשי - שי גבסו

הולך אני כעת במשעול ההווה

כילד ההולך לו לאיבוד

כפות ידי הן מושטות

מבקשות את העזרה להמשיך איתך את

המסע

ובצדדים הפרחים כאילו איבדו את זהותם

מחפשים עוד קרן אור שתעזור

עוד לגימה קטנה של מים ממעייני החוכמה

תביא להם את התקווה

ארים ראשי, אשא עיני אל ההרים

במרחקים

וקולי ישמע כזעקה, כתפילת האדם

וליבי יקרא מאין יבוא עזרי

עובר אני כעת בין נופים חדשים

הצעדים הם נעשים כה איטיים

מה יש שם שאין פה שאל אותי עובר

מה בלב אתה שומר

קשיש העיר כשעל גבו מונח כל עברו

מביט סביב ומחפש את עולמו

כשההווה כל כך קשה

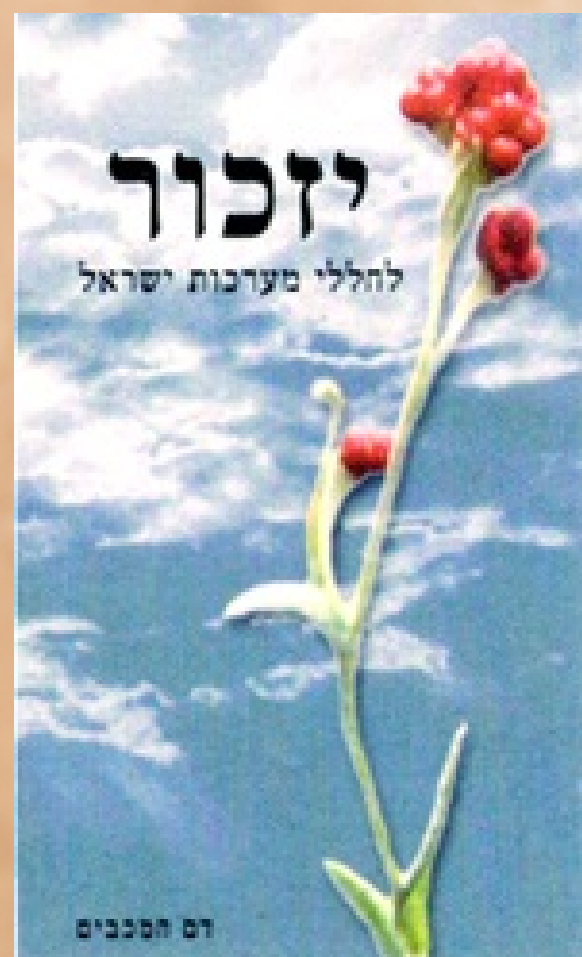
לא אומר דבר, ארים ראשי אל המחר

ארים ראשי,

אשא עיני אל ההרים במרחקים

וקולי ישמע כזעקה, כתפילת האדם

וליבי יקרא מאין יבוא עזרי

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

הרב והרבנית אורנשטיין

קריין: הרב אורנשטיין היה רב הכותל לפני קום המדינה. הרב ורעייתו פתחו את ביתם, שהפך לעמדה של ההגנה במלחמת העצמאות. הרבנית דאגה לחיילים שגרו איתם בבית, מכיוון שהיו בעמדה באחד מחדרי הבית. בנם היה אחת הלוחמים ובתם התנדבה בבית החולים משגב לדרך וטיפלה בעשרות הפצועים שהגיעו למקום.

קריין: הרב יצחק אביגדור אורנשטיין נולד בירושלים בשנת 1893. מצד אביו השתייך למשפחה ירושלמית וותיקה מחסידי חב"ד, בעוד אמו היתה בת למשפחת ריבלין, משפחה ירושלמית וותיקה מתלמידי הגר"א. הרב נשא לאישה את מושקה ליבה וידמן, ילידת ירושלים, שהיתה אז בת 17 בלבד.

מכריהם של הרב והרבנית אורנשטיין העידו עליהם שהיו אנשים של מסירות נפש. הרב הקים עם כמה חברים את המושבה 'נוה יעקב', והמשפחה הצעירה עם ילדיה הפעוטים היתה הראשונה שהגיעה להתגורר בכפר הנידח המוקף יישובים ערביים. החיים בכפר לא היו פשוטים וגם כשהגיעו משפחות נוספות, לא היתה תחבורה מסודרת לירושלים ולכל סידור דחוף בני הזוג נאלצו לערוך צעידות ארוכות ברגל.

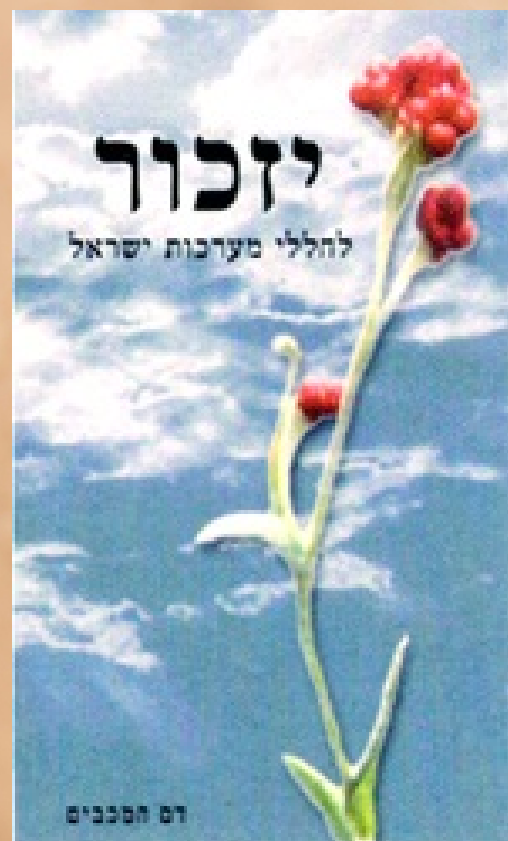

לכאנך נוא יעקב- ויקפדיה (ליליול הול)

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

כשהוחלט באו"ם על סיום המנדט הבריטי והקמת מדינת ישראל, לא עלה בדעת הרב ואשתו לנטוש את ירושלים העתיקה ותושביה, על אף שהיו מודעים למלוא הסכנה של החיים במקום, אפילו בטרם עזיבת הבריטים. הסכנה גברה עם תום המנדט, כשצבאות ערב הקיפו את הרובע, נחوشים להשיג עליו שליטה. בני הזוג אורנשטיין לא רק שלא תכננו נסיגה, אלא אף מסרו כמה חדרים בביתם, שהיה על גבול הרובע, לאנשי ההגנה, והחדרים האלה הפכו לעמדת מגן קדמית של הרובע. את הנשק שצברו מגני הרובע בימי המנדט האחרונים – כשהבריטים עוד עשו כמיטב יכולתם לפרוק את היהודים מנשקם – היתה הרבנית מחביאה במיטתה, ומעמידה פני חולה, ושוכבת בין הרובים והרימונים המוסווים בכריות ושמיכות.

בימי המצור, נותקה רוב האוכלוסייה ברובע ממקורות הפרנסה שלה. כדי שתוכל להמשיך להתקיים, סיפקה הסוכנות היהודית סכום כסף לחלוקה לתושבי העיר – והרב אורנשטיין מונה כאחראי על חלוקת הכספים, שניתנו לכל אחד תמורת מילוי משימה: מי במשמר, מי בבניית ביצורים, ומי בתפילה ולימוד תורה להצלחת המערכה. המתח ברובע, מטבע הדברים, היה גדול ורק כוח אישיותו האהובה של הרב אורנשטיין, מנע פריצת עימותים בין תושבי הרובע. הרב והרבנית שרדו פגזים רבים שפגעו בביתם, שכאמור שימש עמדה של ההגנה.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

בספר 'מתוך ההפיכה' מאת פועה שטיינר המתאר את ימי המצור על הרובע היהודי בירושלים בזמן מלחמת השחרור, מתואר יום קשה במיוחד בתולדות המצור במילים הבאות:

"בשבת היה שקט. אחר הצהריים באו אלינו הרב אורנשטיין ואשתו הרבנית. כבר בראשית ההפגזות, עזבו את ביתם המרוחק ועברו לגור, כמונו, אצל אחת המשפחות בקומה הראשונה של בתי מחסה. הרב אורנשטיין היה בשעתו רב הכותל, אדם נשוא פנים ומכובד על כולם.

"ביום ראשון בצהריים בא אחד השכנים חיזור כסיד ובישר – אסון גדול קרה: הרב אורנשטיין ו... – האיש לא יכול היה להמשיך את דבריו. הושיבו אותו על כסא ואז אמר חרש: "הרב והרבנית נהרגו מפגז... " האמנם?! קשה היה להאמין בדבר. הן רק אתמול ישבו כאן על כיסאות ושוחחו..."

בבוקר נפל פגז על יד פתח הדירה בה התגוררו. הרב, שנטל את ידיו אותה שעה על יד הפתח, נהרג במקום, והרבנית נפגעה מן הרסיסים, שהועפו פנימה, ונפטרה יותר מאוחר בבית החולים". לאחר ששמענו על פרטי האסון, השתתקו כולם, אבל כבד ירד עלינו, ורוחנו נפלה מאד.

בי"ז אייר תש"ח שוגר הפגז ששם קץ לחייהם. בחייהם ובמותם לא נפרדו.

עקב המצב הקשה ברובע לא ניתן היה להביא את הרב והרבנית לקבורה ראויה והם נקברו בקבר אחים עם חללים אחרים מתושבי הרובע ורק אחרי מלחמת ששת הימים הובאו לקבורה בהר הזיתים.

חמישה ימים אחרי מותם של הרב והרבנית אורנשטיין, נפל הרובע היהודי בידי הירדנים. יהי זכרם ברוך.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

הרב והרבנית הורנשטיין למלדיים אומנו הנהגה לתוק אחדות העם, קבאה לא כא יהודי
באלר הוא והבנה לכאנו יחד לרכיבים את עם ישראל. כא אחד תורם את תרומתו, אחד
באילמד תורה, האחד אומם ואחד במרפאה עם ערכה עלוקה זלזיות לא כא אחד. רק
כלנהיה למאומדיים לתוק אחריות אאולמית נוכא זעלות יחד דברים גדולים.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

רקפות בין הסלעים **אריאל הורוביץ**

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית

כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים

הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבוץ בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים

בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים
וכשהיא לפתע צריכה...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החיטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

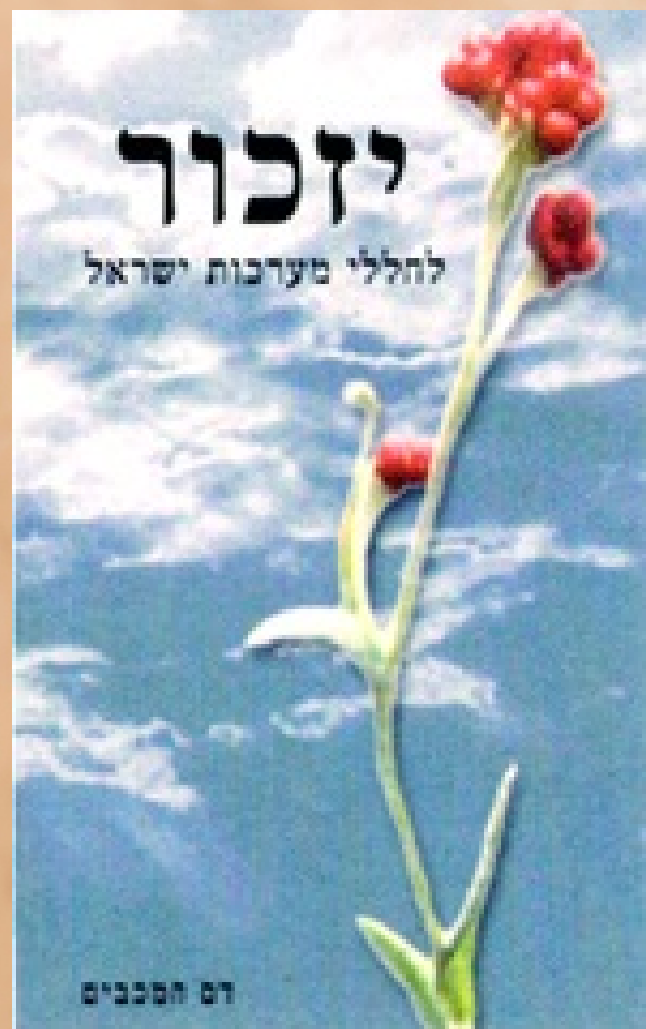
זהוסיף גלמן

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: פלוגת האלוקים – חיילי הפלוגה הדתית של חטיבת אלכסנדרוני במלחמת העצמאות

מלחמת העצמאות פרצה ערב הכרזת המדינה. צה"ל רק הוקם וגייסו כל מי שיכול היה להחזיק נשק, וביניהם חיילי 'נצר אחרון', נערים ונערות שיצאו מתופת השואה והגיעו לארץ כפליטים ללא משפחה. משפחותיהם נספו במחנות, אך עוז רוחם ומסירותם גרמו לכך שעם הגעתם ארצה התגייסו לצה"ל גם כשלא הבינו מילה בעברית ולא ידעו כיצד להחזיק נשק. 144 לוחמי נצר אחרון נפלו במלחמת העצמאות, ביניהם 20 נופלים יוצאי השואה שלחמו בפלוגה הדתית של חטיבת אלכסנדרוני. נביא את סיפורם מתוך האתר של 'הארגון להנצחת הפלוגה הדתית- טקס ליום הזכרון'.

קריין: מה ייחד את אותה פלוגה דתית? לא קל להיות חייל דתי בראשית המדינה - בעת שהותם בהר טוב, נתקלו החיילים לראשונה בבעיית כשרות. במשך שבוע לא היה להם אוכל כשר והם התקיימו על לחם ודג מלוח. כעבור שבוע הגיעה מירושלים מבשלת עם סירים ומוצרי מזון ובעיית הכשרות נפתרה.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

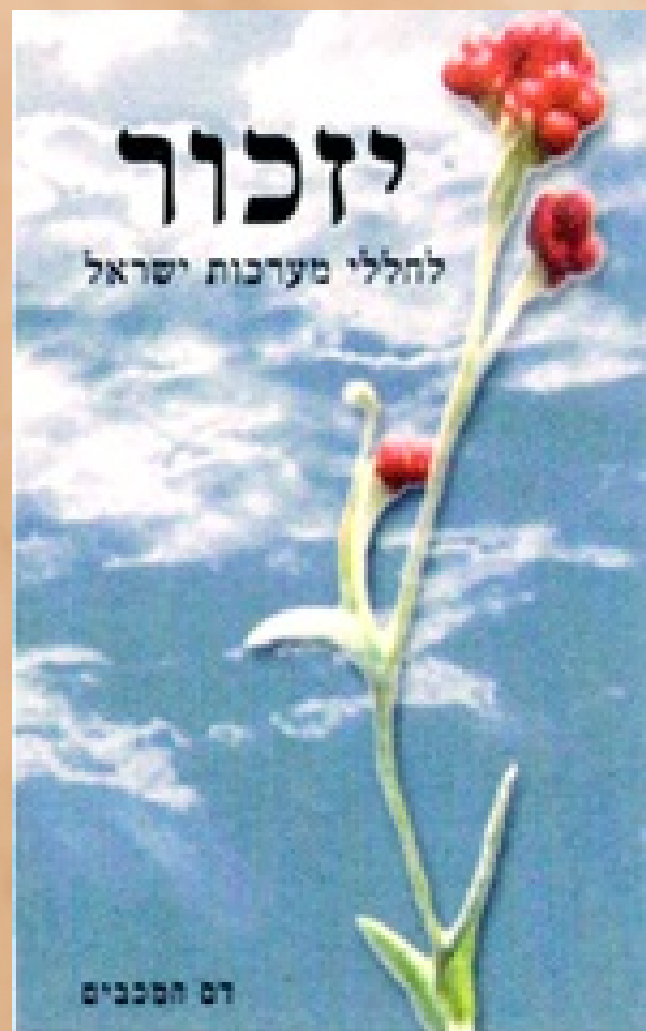
שמעון קונטר מלוחמי הפלוגה מתאר:

"בלילות שבת היינו מקיימים קבלת שבת וסעודת שבת חגיגית ולוחמים רבים מהגדוד היו מצטרפים אלינו. אנשים חיפשו קצת יידישקייט וזיכרונות מהבית".

ביום הכיפורים, לוחמי הפלוגה נקראו לצאת לפעולה באמצע תפילות היום הקדוש, ודרשו לקבל הוראה מרב. "המפקדים לא התעצלו", מספר קוטנר. הם שלחו ג'יפ לנתניה והביאו רב מבית הכנסת שהורה לנו לזרז את תפילתנו, לאכול ולעלות על הרכבים".

כששני הטבחים של הפלוגה התבקשו לבשל בשבת, הם סרבו ונשלחו לכלא והפלוגה פתחה בשביתת רעב עד ששוחררו". לימים יספר הרב גורן, ש'סיפור הטבחים' הוביל אותו ואת בן גוריון לפעול לכך שכל המטבחים בצה"ל יהפכו כשרים.

קריין: יחיאל אליאש, מלוחמי הפלוגה, סיפר שאחד הקרבות של הפלוגה הסתיים בליל שבת. כשהלוחמים חזרו לבסיס לאחר יממה של לחימה. הם קיבלו פקודה לשבת ולאכול, אך ביקשו לקבל קודם לכן את השבת ונעמדו לתפילה. "אחד המפקדים עמד והתבונן במעשה בהתרגשות", כתב אליאש בספרו. הוא התחיל להזיל דמעות ואמר: לא תארתי לעצמי שלאחר 24 שעות של קרב קשה, מסוגלים הבחורים להתפלל בהתלהבות ובשמחה שכזאת. אין זו אלא פלוגת האלוקים", ומכאן שמה של הפלוגה.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: בכ"ו כסלו תש"ט, נר שני של חנוכה, נפלו בקרב בכיס פלוג'ה (קרית גת) 89 לוחמים. משה מנהיים מפקד מחלקה בפלוגה הדתית מספר:

"לאחר הדלקת נרות שרנו את שירי החנוכה בחיל ורעדה. לפתע חשנו כי גיבורי המכבים אשר לחמו בעבר הרחוק קרובים כל כך ללבותינו מזג האוויר בליל הקרב היה סוער וגשום. אדמת הלס הפכה לבוצית והגדוד הגיע לנקודת ההערכות באיחור.... לקראת חצות הגענו לפאתי כיס פלוג'ה. פלוגה א' פרצה לכפר, פלוגה ב' נכנסה אחריה כדי לתפוס את הבתים, ואנחנו, פלוגה ג', חיכינו לרגע הכניסה ל'תל עירוני', התל שחולש על האזור. מיכאל עמנואל הוציא מהכיס משניות והקריא לנו בקול עד לרגע שקיבלנו את ההוראה להכנס. גם מיכאל נפל. עברנו את פלוגה ב', לחמנו בין הבתים בקרבות פנים מול פנים. בשלב מסוים התקבצנו בחצר אחת. לאט, לאט הבנו שאנחנו מכותרים. בשעות הבוקר ניתנה לכוחות פקודת נסיגה. פלוגות א ו-ב של הגדוד הצליחו לסגת, אך הפלוגה הדתית נשארה לכודה בחצר שלמרגלות התל והמשיכה להילחם בגבורה בקרבות פנים אל פנים מול הכוחות המצרים, מעטים מול רבים יצאתי עם מספר חיילים. מולנו הופיעו שריוניות של הצבא המצרי. לקחתי את ה'פיאט', יריתי שלוש פעמים אבל השיירה לא נעצרה. קיבלתי כדור ליד הלב, אבל לא רציתי לספר ללוחמים שלא תחלש רוחם. קיבלתי אישור מהמפקד, בן ציון, לנסות לפרוץ ולהביא תגבורת. לקחתי איתי מספר לוחמים, והצלחנו לצאת מהכפר. אנחנו הבודדים שניצלנו מפלוגה ג', הפלוגה הדתית. כולם נטבחו בחצר - הלוחמים והחברים הכי טובים שלי ושמעון אחי

(משה מנהיים, מפקד מחלקה בפלוגה הדתית נפטר בשנת תשע"ח).

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

לואמלי כיס פאזג'ה אנחנו זולמים עז אחריותנו זהיות
 יהודים לואלינים ושלומרי תורה ולצוות. גם בצלן
 למלמה הזולמים שלחו עז קדולת השבת ועז אכילת
 אוכל כל. השלמירה עז התפילות והלצוות נענה
 לחיילים כוח ומיצקה את האלמנה בה' ובלאיחוא זהיות
 זולמים באורצנו, שנענה לנו בהבטחה למא הקב"ה.

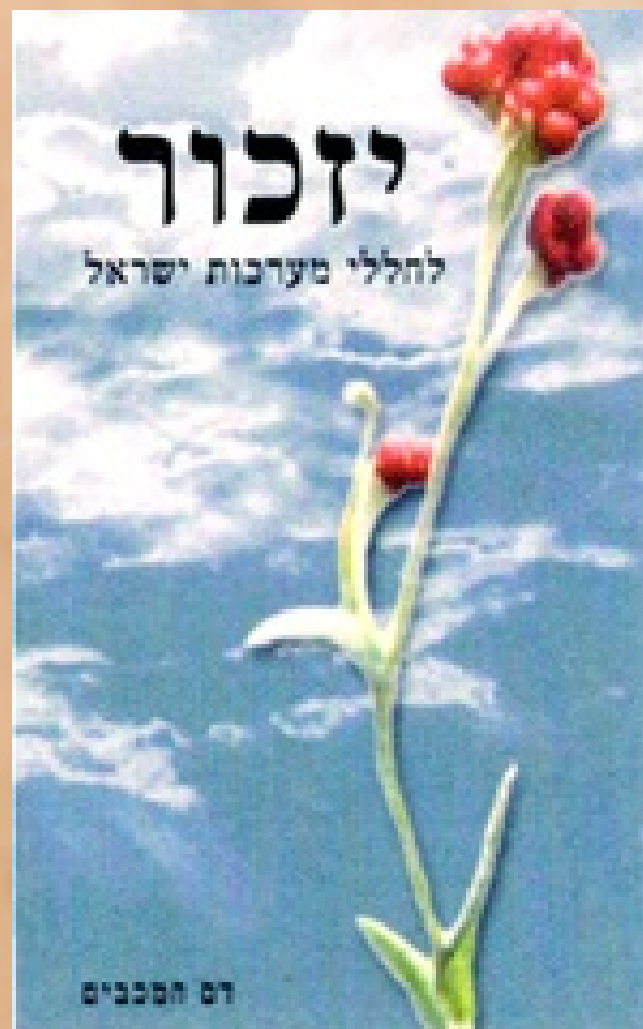
"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

קריין: מדינת ישראל תציין בקרוב 75 שנות עצמאות, מדינה שכנגד כל הסיכויים הפכה לאחת מהמדינות המפותחות והמתקדמות בעולם. בחלוף 75 שנה ראוי להתבונן לאחור בגאווה על הישגי המדינה בה חיים כיום כ-9,600,000 אזרחים במדינה דמוקרטית, משגשגת ומודרנית. מדינה שאזרחיה חתומים על המצאות ועל שורה של הישגים בתחומי החקלאות, המיכון והאוטומציה, בינה מלאכותית, טכנולוגיה ותעשיות ביטחוניות מתקדמות.

מדינת ישראל הפכה לאומת הסטארט אפ וההייטק, לאחת המדינות היחידות בעולם שעל אף מחסור קבוע במים מתוקים מן הטבע, יש לה משק מים בטוח בשל טכנולוגיה מפותחת של התפלת המים. מדינת ישראל הינה מדינת שפע - שפע מזון, שפע תרבותי, שפע במוסדות השכלה גבוהה ובטכנולוגיה המאפשרת מגוון גדול של אפשרויות תעסוקה ושירות לאזרח במכלול תחומי החיים.

לאורך כל הדרך התברך עם ישראל ובהמשך התברכה גם מדינת ישראל במנהיגים בעלי שיעור קומה, שלקחו אחריות ונשאו את האומה על כתפיהם. מנהיגים אלו הובילו והגשימו חזון, ביססו תשתיות כלכליות, ביטחוניות, תרבותיות, מדעיות, חינוכיות ועוד. מנהיגי העם הובילו את חיילינו במלחמות שנכפו על המדינה והושיטו יד לשלום במידה והדבר התאפשר.

בהתבוננות לאחור, ניתן לראות שיש סיבות רבות להודות על הטוב גם אם ארוכה ורבה הדרך. אנו מצדיעים לנופלים ומתייחדים אתם ביום זה ומתחייבים להמשיך בדרכם, שכן במותם ציוו לנו את החיים.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

הליכה לקיסריה

מילים: חנה סנש

אלי, אלי

שלא יגמר לעולם

החול והים,

רשרוש של המים,

ברק השמיים,

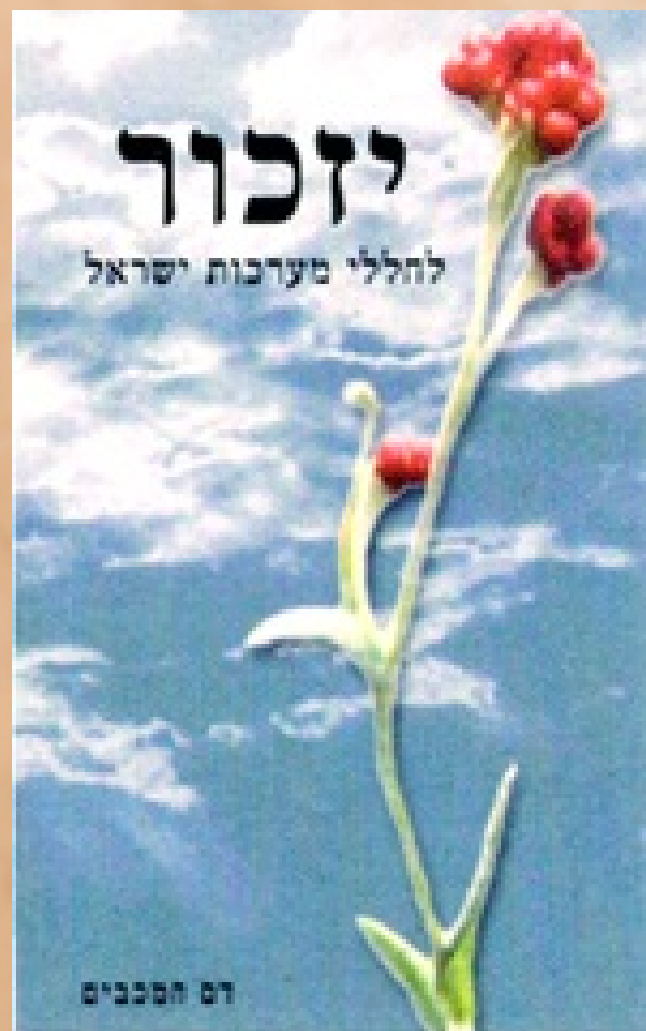
תפילת האדם.

החול והים,

רשרוש של המים,

ברק השמיים,

תפילת האדם.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

כָּל עוֹד בְּלֵבב פְּנִימָה
נֶפֶשׁ יְהוּדֵי הוֹמָיָה,
וּלְפָנָתִי מִזְרָח קְדִימָה,
עֵין לְצִיּוֹן צוֹפִיָּה;
עוֹד לֹא אֲבָדָה תְּקוּתָנוּ,
הַתְּקוּהָ בֵּת שְׁנוֹת אֲלֻפִּים,
לְהִיּוֹת עִם חֶפְשִׁי בְּאַרְצָנוּ,
אֶרֶץ צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם.
לְהִיּוֹת עִם חֶפְשִׁי בְּאַרְצָנוּ,
אֶרֶץ צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם.

"מנהיגים את הדרך - 75 שנה לעצמאות מדינת ישראל"

**אני מאמין
באמונה שלמה
בביאת המשיח.**

**ואף על פי שיתמהמה,
עם כל זה אחכה לו
אחכה לו בכל יום
שיבוא**

